

Sygn. akt II CSK 571/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku B. S. i M. S.  
przy uczestnictwie H. K. i S. K.  
o zniesienie współwłasności,  
na posiedzeniu niejawnym  
w Izbie Cywilnej w dniu 22 kwietnia 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania  
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 11 kwietnia 2014 r., sygn. akt I 1Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz  
zasądza od uczestników postępowania na rzecz wnioskodawców  
kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik uczestników postępowania w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 kwietnia 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., uzasadniając tę przesłankę argumentacją przytoczoną w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych. Podkreślić należy, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej to niezależne od siebie konstrukcyjne elementy skargi, które spełniają różne cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego na różnych etapach rozpoznawania skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy w ramach „przedsądu” bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Skarga kasacyjna powinna być w związku z tym tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 52; postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ponieważ sąd odwoławczy „wydał zaskarżone orzeczenie z oczywistą obrazą prawa procesowego tj. art. 207 k.p.c. w zw. z art. 618 k.p.c. rozliczając nakłady poczynione na nieruchomości, w sytuacji gdy nakłady zostały dokonane

w okresie kiedy strony postępowania nie były właścicielami nieruchomości”. Ponadto - jak podniósł skarżący - sąd odwoławczy rażąco naruszył art. 247 k.p.c. przeprowadzając dowód z zeznań świadków na okoliczności objęte dokumentami urzędowymi i prywatnymi.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Tych wymagań skarga nie spełnia, nie powołano bowiem w niej argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia art. 207 k.c. w zw. z art. 618 k.p.c., widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe.

Należy nadto zauważyć, że art. 247 k.p.c., który w ocenie pełnomocnika uczestników Sąd Okręgowy rażąco naruszył, ogranicza dopuszczalność przeprowadzenia określonych dowodów przeciwko osnowie lub ponad osnowę dokumentu obejmującego czynność prawną w sporze między uczestnikami tej czynności, nie zaś - powołanych w skardze kasacyjnej - dokumentów prywatnych i urzędowych, wśród nich orzeczeń i pism procesowych z postępowania administracyjnego.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

Na wniosek wnioskodawców zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.